

Het teken van de Banneling

‘Bánneling! Bánneling! Bánneling!’

Het geschreeuw van de wachtende menigte galmde door de lange hal die naar de arena leidde. De lemen muren trilden door het gestamp van honderden voeten, stof dwarrelde van de houten steunbalken. In de halfdonkere hal was het nog koel, maar zoals altijd rond het middaguur werd de warmte van buiten steeds meer voelbaar.

De vechters, allemaal nog heel jong, zaten op een lange ruwhouten bank tegen de zijmuur. Er was ruimte genoeg in de kooi, maar toch zaten de vechters dicht op elkaar. Niemand sprak, ze staarden met bleke gezichten naar het houten traliehek tegenover hen. Alleen Arwyn keek met een verbeten gezicht naar de grond, waar het losse stro meetrilde met het gestamp buiten. Hij wist wie er achter het traliehek naar hem stond te kijken, en waarom. De kooimeester, het Zwijn, zou geen kans laten liggen om hem te bespotten, en dit was een uitstekende kans. Waarschijnlijk de laatste.

‘Bánneling! Bánneling!’

Er klonk nu ook applaus, dat betekende dat Carras, de heerser van Tulas, op de tribunes was gearriveerd. Hij zou plaatsnemen op zijn speciale balkon, onder de fijn geweven doeken die hem tegen de felle middagzon beschermden. Hij zou het teken geven dat het gevecht kon beginnen.

Dat kon niet lang meer duren. Arwyn keek opzij. Ros keek niet terug, maar duwde zacht met haar schouder tegen de zijne. Het metaal op haar bovenarm voelde koud aan. Ze had een stevige uitrusting aan, net als de andere kinderen. Hijzelf niet, daar had het Zwijn wel voor gezorgd, om zeker te zijn dat Arwyn dit gevecht niet zou overleven.

‘Bánneling! Bánneling!’

Zonder na te denken bewoog Arwyn zijn hand naar zijn borst, en voelde aan zijn litteken, het teken van de Banneling. Een moment later besepte hij wat hij deed en trok zijn hand haastig terug. Te laat, wist hij. Hij keek op.

Het Zwijn staaarde hem grijnzend aan. De donkere oogjes van de kooimeester glansden kwaadaardig onder de metalen rand van zijn helm. Hij wees naar Arwyns litteken en grijnsde nog breder, zijn rotte gebit net zo dof en grijs als de slagstanden die uit de zijkant van zijn helm staken.

Ondanks zijn ergernis kon Arwyn alleen maar terug staren. Hij keek naar de slagstanden van het Zwijn en besepte ineens hoe hij hier terecht was gekomen. Waar het mee begonnen was, manen terug en mijlenver hiervandaan.

I DE ZWIJΠEΠJACHT

Arwyn spiedde tussen lange grashalmen door naar de rand van het woud. Niet lang meer nu.

Hij klemde een pijl tussen zijn tanden, en legde een andere op zijn boog. Zijn kuiten brandden van kramp maar hij bleef op zijn hurken zitten, en probeerde aan iets anders te denken. Het was al ruim een uur geleden, voor zonsopgang, dat hij met de andere jagers het dorp van de Zwarte Eik had verlaten.

Zijn vrienden Bereon en Kal waren meegegaan met de drijvers, om de zwijnen de goede kant op te jagen. Vanaf de drinkplek bij de rivier vormden de rotsen een natuurlijke trechter naar een ondiepe kloof in het woud, waar ze vanzelf in de kuilen en strikken liepen. Er waren altijd een paar zwijnen die de vallen ontwaken, maar die werden opgewacht door Kalor en de andere jagers, een eindje verder waar de kloof eindigde.

De jonge, onervaren jagers moesten in een wijde cirkel daaromheen wachten, voor het geval er toch nog een paar prooien wisten te ontsnappen.

Arwyn had een goed plekje gevonden. Een open plek in het woud, niet ver van de kloof, met goed zicht naar alle kanten. Daar

had hij zich genesteld in het lange gras, wachtend op het gejoel van de drijvers.

Hij voelde even of de pijl goed op de pees lag.

De boog en de pijlen had hij een paar weken geleden gemaakt, toen het stamhoofd Gereon hem vertelde dat hij voor het eerst mee mocht op jacht. Hij had rustig gereageerd maar voelde zijn wangen rood kleuren van opwinding. Eindelijk! Eindelijk zou hij bij de jagers horen, bij de grote jongens en mannen van het dorp. Nu zou hij laten zien wat hij waard was. Aan Bereon en Kal. Aan alle zeurpieten in het dorp, die op de dorpsvergaderingen over hem klaagden en hem een onhandelbaar rotjong noemden. En aan de jonge kinderen die joelden en lachten als hij weer eens straf had.

Hij had een prachtige tak van een es gevonden en die gedroogd en gesneden tot een mooie boogvorm. Kalor had hem zowaar een lange reep runderhuid gegeven voor de pees. Urenlang had hij naast een vuurtje bij de rivier pijlen zitten maken. Natmaken, rechtbuigen, drogen en harden boven het vuurtje. De vuurstenen punten had hij zelf geslepen, en geschacht met kleine peesjes en pek van boombast. De veren voor de pijl waren het grootste probleem. Vogels doden was verboden, dus veren waren een kostbaar bezit.

Maar gelukkig had hij in het veld een vogelkarkas gevonden waar nog wat veren aan zaten. Toen hij klaar was had hij de boog en pijlen aan Bereon en Kal laten zien, maar die hadden spottend gereageerd. ‘Daar raak je nog geen slapende eland mee,’ had Bereon gezegd.

Zij hadden makkelijk praten, ze hadden vaders die hen hielpen met hun boog. Bereons vader was het stamhoofd en Kals vader, Kalor, was de beste jager van het dorp.

Arwyn moest van een afstandje de kunst afkijken, en alles zelf doen. Maar hij was trots op zijn boog, en na een paar dagen oefenen schoot hij regelmatig raak. Hij schoot zelfs een keer een dennenappel uit een torenhoge naaldboom. Niet die waarop hij mikte, maar dat vertelde hij niet aan Bereon en Kal, die toekeken.

Arwyn wist zeker dat hij een goede jager zou worden. Hij zou de zeurende oudjes en de jouwende kinderen eens wat laten zien. *'Je vader is een zwerver en je moeder is gek!'* riepen ze hem altijd na. Ze zouden wel een toontje lager zingen als hij met zijn prooi terugkeerde. Als hij het beste stuk vlees mocht kiezen, en de slagstanden van het zwijn aan een ketting om zijn nek droeg. Na vandaag zou niets meer hetzelfde zijn.

Een paar vogels vlogen verschrikt op uit de boomtoppen verderop. Er kwam iets aan. Arwyn tuurde ingespannen naar de bosrand. Gekraak van takken, gevolgd door het geroffel van hoeven. Een moment later brak een groot zwijn door de lage begroeiing en rende de open plek op, recht op hem af.

Arwyn voelde zijn hart tekeergaan, maar hij bleef zitten. Als hij te snel zou opstaan, kon het beest hem tijdig zien en zijn pijl ontwijken. Hij hield zijn adem in.

Pas toen het beest tot op zo'n twintig meter was genaderd kwam Arwyn omhoog. Hij trok de pees aan en richtte. Het was een groot beest, zwart met grijs, en hij kwam razendsnel dichterbij. Arwyns hand trilde van de spanning. Tien meter.

Hij ademde uit. Nu!

Op het laatste moment zag het beest hem, en door de schrikreactie veranderde er iets in de wilde galop. Het was een kleine afwijking, maar net genoeg, want Arwyns pijl schampte de zijkant van de kop. Het volgende moment raasde het zwijn vol op Arwyn in, die alleen met een wanhopige sprong de kopstoot kon ontwijken. Hij voelde de scherpe punt van een slagstand langs de huid van zijn been schaven voordat hij plat op zijn gezicht in het gras viel. Een windvlaag met een wilde en scherpe geur, een laatste roffel van hoeven, en het beest was verdwenen.

Arwyn ging rechtop zitten, en veegde een paar grashalmen uit zijn haar. *Stommeling*, dacht hij. *Wat een blunder. Maar goed dat niemand het zag.* Maar die gedachte werd onderbroken door schel gelach, onverwacht dichtbij.

Arwyn keek schichtig om. Bereon en Kal liepen door het lange gras naar hem toe. ‘Geweldig,’ mompelde Arwyn. Met een rood hoofd stond hij op. Kal liep krom van het lachen, maar Arwyn zag bij Bereon iets anders. De grijns op het gezicht van de jongen beloofde niet veel goeds. ‘Arwyn!’ zei Bereon. ‘Was je dat everzwijn aan het knuffelen?’

‘Donder op,’ zei Arwyn stuurs.

Bereon gaf hem een duw. ‘Waarom donder *jij* niet op? *Jij* laat onze prooi ontsnappen!’

‘Jullie lieten hem eerst ontsnappen!’ snauwde Arwyn.

‘Wij hadden het druk met vier andere zwijnen,’ zei Bereon, ‘en we lieten dit aan jou over. Hoe kon je nou missen?’

Kal hikte nog steeds van het lachen. ‘Je had jezelf moeten zien! Plat op je gezicht!’

‘Ik miste niet!’ Arwyn schreeuwde nu. Tranen van woede en schaamte prikten in zijn ogen, en toen hij ze wegveegde voelden zijn wangen heet. ‘De pijl ketste af, hij bewoog zijn kop!’

‘Wat dacht jij dan?’ sneerde Bereon. ‘Dat hij rechtop in het gras gaat zitten en een schietschijf op zijn kop tekent?’

Kal proestte het opnieuw uit.

Arwyn klemde zijn kaken op elkaar. Hij raapte zijn boog en de overgebleven pijl van de grond.

‘Stook er maar een vuurtje mee,’ zei Bereon, ‘want schieten kun je niet.’

‘Kan ik wel! En beter dan jij!’

Bereon lachte schamper en wilde weer reageren toen hij ineens opkeek naar de lucht. Hij wees omhoog. ‘Goed dan,’ zei hij, ‘kun je die raken?’

Arwyn keek op. Hoog boven de open plek zweefde een arend. Het was niet meer dan een donkere stip tegen de felblauwe lucht, maar Arwyn herkende het indrukwekkende silhouet meteen.

Hij keek Bereon weer recht aan, zijn ogen nog steeds vlammend van woede. ‘Ja.’

‘Doe dan.’

Kal stopte met lachen, zijn sproetige gezicht verstrakte. ‘Wacht even...’ begon hij.

Arwyn en Bereon hielden elkaars blik vast.

‘Dit is een grapje, toch?’ vroeg Kal nerveus. ‘Vogels doden is verboden. Alleen al erover praten maakt de goden kwaad.’

Hij keek nerveus om zich heen.

Eigenlijk had Bereon dit spelletje al gewonnen, wist Arwyn, en dat maakte hem alleen maar kwader. Het enige wat hij nu kon doen was zijn blik afwenden en boos weglopen. Maar hij kon het niet. Niet zolang Bereon die onuitstaanbare grijns op zijn gezicht had. Hij zweeg, besluiteloos.

‘Dacht ik al,’ zei Bereon ten slotte. Hij liep een eindje weg, keerde zich toen om en zei: ‘Ik zal mijn vader en Kalor vertellen dat –’

Voordat hij zijn zin afmaakte legde Arwyn in een vloeiende beweging zijn pijl aan en richtte omhoog.

‘Arwyn, niet doen!’ fluisterde Kal.

De pijl schoot omhoog, recht op de arend af. Een ademloos moment later ging er een hevige schok door het lijf van de roofvogel, en de schelle doodscreet leek over het hele woud te galmen. De arend viel als een steen uit de lucht en plofte dicht bij de bosrand in het gras.

Een doodse stilte viel over de open plek. Geen blad dat ritselde, geen zuchtje wind. Alsof het woud zijn adem inhield.

Kal begon het eerst te rennen, daarna Bereon.

Arwyn bleef nog een paar tellen verdwaasd staan voordat hij in beweging kwam. De wereld leek te draaien, zijn benen voelden slap en beverig tijdens het rennen. *De Eerste Wet*, schoot het door hem heen. *Ik heb de Eerste Wet van Aderyn gebroken*. Hij herinnerde zich de keren dat hij stoer zijn schouders had opgehaald wanneer andere kinderen over de Wet hadden gepraat. Hun verschrikte gezichten wanneer hij zei dat het maar verzinsels waren. Maar helemaal zeker was hij nooit geweest. En nu al helemaal niet. Hij wist nu maar een ding zeker: als Gereon en de andere oudsten hierachter zouden komen, zou hij vreselijk gestraft worden.

Binnen een paar tellen hadden ze de arend gevonden. De roofvogel lag levenloos in het gras, de machtige vleugels gespreid, de pijl diep in de brede borstkas geplant.

Arwyns mond was droog en hij moest slikken voordat hij de stilte doorbrak.

‘We moeten hem begraven.’

‘Hoe bedoel je, “we”?’ reageerde Bereon.

‘Het was jouw idee,’ zei Arwyn met zwakke stem.

Een zacht gekraak van twijgjes, voetstappen.

De jongens keken op naar Kalor en twee andere jagers, die bijna geruisloos waren genaderd. Arwyn voelde een felle steek van angst door zijn lijf gaan.

Kalor staarde naar de dode arend, zijn gezicht bleek van ontzetting, zijn mond een smalle streep. Hij knielde neer bij de roofvogel.

Een schaduw gleed over de open plek, en iedereen keek omhoog. Waar net nog blauwe lucht was, vormden zich nu donkere wolken. In de verte rommelde zwaar onweer, alsof de lucht gromde van ingehouden woede.

Kalor keek om zich heen. De wind bewoog onrustig in het woud rondom hen. Bladeren vlogen grillig rond, oud hout kreunde en kraakte.

De jager keek op naar Arwyn, zijn ogen groot en donker.

‘Wat heb je gedaan?’ fluisterde hij.

2

DE ZWARTE EIK

Kalor brak Arwyns boog op zijn knie doormidden, en gooide de twee helften op de stenen vloer van het Stamhuis.

‘Je bent geen jager meer,’ beet hij Arwyn toe. ‘Nooit meer.’

Arwyn staarde naar zijn gebroken boog en beet zijn lip bijna kapot om niet te gaan huilen. Alle dorpingen waren verzameld in het Stamhuis, en allemaal zouden ze zijn zwakte zien.

Buiten raasde de wind door het dorp, wervelde tussen de hutten en joeg over de open plek rond het Stamhuis. De Zwarte Eik in het midden van het dorp had het zwaar gehad. Een paar takken waren afgebroken, wat door de dorpingen als een slecht voorteken werd gezien. Alle vingers wezen naar Arwyn, de vogeldoder die onheil had gebracht. De sfeer in het dorp werd steeds grimmiger, en Gereon had besloten om die avond een bijeenkomst te houden in het Stamhuis, en over het lot van Arwyn te beslissen.

‘Nooit meer!’ daverde Kalor opnieuw. Zijn vrouw, die naast hem stond, legde een hand op zijn arm maar die schudde hij driftig van zich af. ‘Dat jong,’ zei hij hees, wijzend naar Arwyn, ‘heeft alleen maar voor ellende gezorgd. Dat jong wordt onze ondergang!’ Er klonk

instemmend gemompel. Arwyn kon de priemende blikken bijna voelen.

Gereon stapte naar voren, leunend op zijn lange houten staf, en wees naar de versierde teksten op de muur. Het waren delen van een oud verhaal, overblijfselen van een legende uit een ver land. De dorpeelingen vertelden die door de jaren heen aan elkaar en schreven ze uiteindelijk op. Ook stonden overal wetten en regels, al net zo onbegrijpelijk als de verhalen. Gereon las de bovenste regels hardop voor.

‘De Eerste Wet van Aderyn,’ sprak hij. ‘Wie een vogel verwondt, verwondt zichzelf en zijn stam. Wie een vogel doodt, wordt een slaaf, en een vijand van Aderyn.’

Hij draaide zich om. Het stamhoofd was aan één oog blind, maar met zijn andere oog keek hij Arwyn nu streng aan.

‘Je hebt alle regels van dit dorp al eens overtreden,’ zei Gereon. ‘Maar nu heb je de goden zelf tot vijanden gemaakt.’

Arwyns angst werd verdrongen door woede, dezelfde kwaadheid die hij andere keren had gevoeld als hij straf kreeg. Het gevoel van onrecht en afwijzing, de afkeurende blikken en spottende kinderen. Allemaal vanwege die woorden op de muur. ‘Waar komen de regels vandaan?’ vroeg Arwyn met een schorre stem. ‘Wie heeft ze geschreven?’

Kalor wilde hem overschreeuwen maar Gereon hief zijn hand en keek Arwyn streng aan.

‘Het is niet de taak van de jongste jager, een wees –’

‘Een bastaard,’ gromde Kalor.

‘... om onze wetten te betwisten,’ besloot Gereon.

Het stamhoofd boog zijn hoofd, en zuchtte diep. Arwyn kon niet zien of hij boos of bedroefd keek. De zware witte wenkbrauwen van de oude man waren zo groot dat zijn ogen eronder schuilgingen. Arwyn hoopte vurig dat hij boos was. Uitbranders en donderpreken was hij gewend, en het pak slaag met de zwiepende tak kon hij wel hebben.

Maar toen de oude man opkeek zag hij verdriet, en gelatenheid. Alsof er al een vreselijk besluit was gevallen.

‘Nu moeten we beslissen,’ zei Gereon, ‘welke straf jou toekomt.’

‘De zwaarste,’ gromde Kalor direct.

Arwyn schrok, en keek naar de grote jager. Meende hij dat?

Op Kalors gezicht zag hij dezelfde uitdrukking als die middag, in het woud. Het bleke, verkrampde gezicht met de grote donkere ogen. De man was bang, zag Arwyn ineens. Bang voor dingen die hij niet begreep. Bang voor slechte voortekens, bang voor wraak van de goden. De jager zou alles doen om die angst te verjagen, dacht Arwyn.

Twee andere jagers naast Kalor stemden in, maar er klonken ook protesten. Zelfs Kalors vrouw schudde beslist haar hoofd. ‘Niks ervan. Het is nog een kind.’

‘Het is nu een man!’ reageerde Kalor fel. Hij richtte zich tot Gereon. ‘Toen hij bij de jagers kwam en zijn tekens kreeg, werd hij een man.’

Er ontstond ruzie, en Gereon moest een paar keer hard met zijn houten staf op de vloer bonken totdat iedereen zweeg.

Het stamhoofd keek Arwyn doordringend aan. ‘Je bent verbannen uit onze stam.’

Bij die woorden leek Arwyn weg te zinken in een koortsdroom, alsof hij sliep met zijn ogen open. Hij kon niet meer bewegen, en staarde zonder te knipperen voor zich uit. Hij zag Gereons mond bewegen maar kon het meeste niet verstaan door een hoge fluittoon in zijn oren. ‘Nooit meer terugkeren...’ hoorde hij en ‘je zult niets en niemand zijn.’ De dorpelingen kwamen in beweging, en liepen als schimmen langs hem heen naar de deur.

‘Meer dan je verdient,’ hoorde hij Kalor zeggen.

Bereon en Kal schuifelden ongemakkelijk voorbij. Ze keken hem kort aan maar zeiden niets. De laatste, al wat oudere dorpelingen verlieten hoofdschuddend het Stamhuis. Leunend op stokken, hun ruggen gekromd onder omslagdoeken, stapten ze de koude nacht in. De deur viel dicht. Arwyn keek naar de deur, een hekwerk van dikke takken waar aan beide kanten runderhuid op was gespannen, met een schildering van de Zwarte Eik. Het was het beeld van zijn stam, zijn thuis, zijn hele leven. En na deze nacht zou hij dat beeld nooit meer zien.

Zijn blik dwaalde weer terug naar de muur met geschriften, het oude verhaal dat hij al tientallen keren gelezen had.

De legende ging over Aderyn en het Volk van de Hemel, mysterieuze gevleugelde wezens uit de Oude Tijd. Aderyn had de aarde voor zijn volk gemaakt, zodat ze een plek hadden om te rusten en hun huis te bouwen. Aderyn zelf bouwde zijn huis tussen de hemel en de aarde, dat was de zon. Hij bracht het licht, en het leven op aarde: de bomen, de dieren en mensen.

Maar daar stopte het verhaal al snel. Er waren nog losse stukken opgeschreven, over de Eerste Koningen, die het land beschermden tegen Gelyn, de aartsvijand van Aderyn. Flarden van spookachtige verhalen over demonen en wolven, waarmee de kinderen elkaar 's avonds bang maakten.

En dan natuurlijk de Eerste Wet. Arwyn las de regels nog een keer. Alsof hij hoopte dat ze deze keer een andere betekenis zouden onthullen, en hem een uitweg zouden bieden. Maar de woorden waren onverbiddeijk. *Wie een vogel verwondt, verwondt zichzelf en zijn stam. Wie een vogel doodt, wordt een slaaf, en een vijand van Aderyn.*

Arwyn voelde een traan over zijn wang glijden.

'Ik moet je vraag nog beantwoorden voordat je vertrekt,' klonk ineens Gereons stem naast hem. Arwyn schrok. Hij dacht dat hij alleen was. Hij veegde snel over zijn natte wang en hoopte dat Gereon het niet zag.

Maar het stamhoofd keek nog naar de muur, waar het schijnsel van het haardvuur grillig over de teksten bewoog.

'Het was je grootvader die deze wet schreef,' zei Gereon.

Arwyn staaarde hem met stomme verbazing aan, maar zei niets.

'Je grootouders kwamen jaren geleden bij ons wonen,' begon Gereon. 'Ze kwamen uit een ver land in het westen, Tir. Onze stam was toen niet meer dan een groepje nomaden in tenten. We konden nergens een bestaan opbouwen. We waren zwak, verdeeld.'

Het stamhoofd tilde zijn hoofd op, alsof hij zo verder kon terugkijken in zijn herinnering. 'We wisten toen bijna niets over de legende van Aderyn. Maar je grootvader kon er meer over vertellen. Hij gaf ons regels, en gaf ons richting. We gingen leven volgens de wetten van het Hemelvolk, en onze stam bloeide op. We vestigden

ons hier bij de Zwarte Eik, bouwden hutten en huizen, met akkers en weiden eromheen. We werden sterk en saamhorig.’

De oude man draaide zijn ziende oog naar Arwyn. ‘Je grootvader redde onze stam. Ik was dan misschien stamhoofd, maar hij was ouder en wijzer, en gaf mij altijd raad.’

Arwyn zei nog steeds niets. Ondanks de schrik in zijn benen en de tranen achter zijn ogen, had hij ademloos geluisterd. Het stamhoofd had hem nog nooit verteld over zijn grootvader, en hij wilde het verhaal niet onderbreken.

Gereon keek weer naar de muur. ‘Toch praatte hij niet graag over de legenden, en over Tir,’ zei Gereon peinzend. ‘Het was soms alsof hij zich schaamde dat hij zijn thuisland had verlaten. Je moeder, Arvina, had het er vooral moeilijk mee.’

Arwyn keek op. ‘Mijn moeder,’ zei hij. ‘Was ze echt...’ Hij aarzelde. ‘Was ze echt gek?’

Gereon schudde zijn hoofd. ‘Ze was gewoon een stil meisje dat hier niet goed kon aarden. Ik denk dat ze altijd bleef verlangen naar Tir. Maar ze wilde haar vader niets verwijten en dus leed ze in stilte. Nadat je grootouders overleden woonde ze een tijdje alleen, totdat ze trouwde met een man uit het dorp.’

Hij keek Arwyn aan. ‘Je lijkt soms op hem.’

‘Mijn vader?’ vroeg Arwyn. ‘Hoe heette hij?’

Het stamhoofd dacht even diep na maar gaf het al snel op.

‘Het is meer dan tien jaar geleden. Mijn geheugen is niet meer zo scherp.’

‘Wat was hij voor iemand?’

‘Geen makkelijke vent. Hij dacht dat hij je moeder wel kon veranderen, haar sombere stilzwijgen kon doorbreken. Hij had het mis, en hij hield het niet uit bij haar. Op een ochtend was hij vertrokken.’

De oude man keek Arwyn aan. ‘Ik denk niet dat hij wist dat je moeder jou in haar buik droeg.’

Arwyn sloeg zijn blik neer en haalde zijn schouders op.

‘Na jouw geboorte ging het steeds slechter met je moeder,’ vervolgde Gereon na een korte stilte. ‘Ze werd nog stiller en somberder dan ze

daarvoor was. Soms hoorden we haar midden in de nacht bij de rivier lopen, zingend in een vreemde taal. En op een dag wilde ze vertrekken, terug naar Tir.’

Arwyn bleef naar de grond staren. Hij haalde weer zijn schouders op. ‘Misschien was ze toch gek.’

Hij keek verrast op toen hij Gereons hand op zijn schouder voelde. Dat had het stamhoofd nog nooit gedaan.

‘Je moet niet boos zijn op haar,’ zei de oude man zacht. ‘Ze wilde je meenemen.’

‘Maar dat deed ze niet,’ zei Arwyn boos.

‘Ik verbood het,’ zei Gereon. ‘Ik vond het onverantwoord en drong erop aan om jou hier te laten. Na uren ruziemaken gaf ze eindelijk toe, en vertrok alleen. Het brak haar hart.’

Gereon liep naar de vuurplaats toe. Hij porde wat met zijn lange staf in de half verkoelde blokken, zodat het vuur nog een laatste keer opvlamde.

Arwyn voelde ineens hoe moe en koud hij was. Hij ging dichterbij het vuur staan.

‘Waarom hebt u dit nooit eerder verteld? Waarom...’ Arwyn aarzelde. ‘Waarom praatte u nooit tegen me?’

De oude man keek hem aan, de helft van zijn gezicht verlicht door het schijnsel van de vlammen, de andere helft met het blinde oog gehuld in schaduw. ‘Ik wist nooit goed raad met je,’ zei de oude man. ‘Je was altijd lastig, altijd boos, altijd in de problemen. Ik probeerde je onder te brengen bij verschillende families maar dat liep steeds verkeerd af. Daarom gaf ik je een slaapplek in de stallen. Toen was je in elk geval niemand meer tot last.’

Het stamhoofd draaide zich abrupt om en schuifelde terug naar de muur met de Eerste Wet, zwaar leunend op zijn staf.

Arwyn draaide zich naar hem toe. ‘Maar ik had niemand om mij te helpen. Niemand die me iets leerde. Dan is het toch niet mijn schuld dat ik steeds in de problemen zat?’

‘Ik heb je altijd de hand boven het hoofd gehouden,’ onderbrak Gereon hem bars. ‘Altijd!’

De oude man zuchtte, en keek weer naar de teksten op de muur. ‘Want ik heb altijd geloofd dat je op de een of andere manier verbonden was met de legende,’ mompelde hij. ‘Altijd geloofd dat je nog een bijzondere rol zou vervullen in de toekomst van onze stam. Maar nu...’

Het stamhoofd haalde zijn magere schouders op. ‘Nu is er niets meer dat ik kan doen.’ Hij keek Arwyn aan. ‘De wet gebiedt het. De mensen eisen het. Je moet weg.’

Arwyn liet zijn hoofd zakken. Even hadden ze gepraat alsof ze vrienden waren, familie zelfs. Even had hij zich kunnen warmen aan het vuur en aan het vertrouwelijke gesprek. Maar met de dageraad keerde ook de koude werkelijkheid terug.

Verbannen. Alleen, zonder stam en zonder thuis.

‘Maar waar moet ik naartoe?’ vroeg Arwyn zacht.

Het was stil.

Arwyn beseftte nu pas dat de storm was overgewaaid.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Gereon. ‘Maar je moeder zei dat als je hier ooit zou vertrekken, je de zon moest blijven volgen. Naar het westen.’ De oude man fronste en dacht diep na. ‘Naar de berg die schittert...’ mompelde hij.

‘Wat betekent dat?’ vroeg Arwyn.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei Gereon. ‘Ze was overstuurd. Maar ik denk dat ze hoge bergen bedoelde, met sneeuw op de toppen.’

Arwyn knikte dat hij het begreep.

‘Nu moet ik je laten gaan.’ De oude man zag er moe uit. Hij liep langzaam naar de deur, waar zwak ochtendlicht door de kieren scheen. ‘Ik weet niet waar je bestemming ligt, je zult zelf op zoek moeten. Misschien dat je onderweg antwoorden vindt.’ Hij keek Arwyn aan. ‘Ben je er klaar voor?’

Arwyn knikte weer.

Het stamhoofd van de Zwarte Eik zwaaide de deur open. Buiten in de kille ochtendnevel stonden Kalor en een paar andere mannen te wachten.

‘Vaarwel, Arwyn,’ zei Gereon.